

ATOT S'ACOSTUMA L'HOME

Aquesta setmana em va tocar anar a treballar a Port Aventura. Sí, ja ho deuen estar pensant: que divertit, que bé s'ho fa! Però no tot el que brilla és or, creguin-me. El meu viatge va consistir a enxampar un tren el dimarts a la tarda a les 18:00 h. per a arribar a l'hotel a les 19:00 h i descansar un poc per a després anar a un sopar de presentació que teníem a les 20:30 h. Al dia següent havia d'enxampar el tren de retorn a les 10:00 h. del matí i, per tant, sortir de l'hotel a les 9:00 h. Quan estava a recepció vaig preguntar per l'autobús que anava a l'estació de tren. Em van indicar quin era, hi vaig pujar i no vaig adonar-me fins a ja més de la meitat del trajecte que el nostre conductor era una conductora. Sincerament no vaig reparar en això, quan vaig pujar al bus a l'hotel, vaig entrar, li vaig dir bon dia i vaig anar a seure. No vaig considerar que hagués res rar en la situació.

Va coincidir que em vaig asseure just darrera d'ella, així que vaig escoltar el que li anava contant a l'altre passatger que anava al seu costat. Li contava diverses batalletes de tots els seus anys de conductora d'autobusos que, pel que vaig poder deduir, eren bastants encara que ella es veia una dona jove. No hi vaig posar molta atenció fins que vaig començar a veure la importància i la rellevància del que estava contant, no perquè estigués recitant la fórmula de la relativitat, sinó per les implicacions que tenia. Estava parlant de la naturalesa humana sense adonar-se'n.

Va contar que una vegada a l'anar a recollir uns russos a l'aeroport, ells van arribar, van pujar a l'autobús i quan van veure que qui conduïa era una dona van baixar i van enxampar un taxi (per cert el que els devia costar un taxi de l'aeroport de Barcelona a Port Aventura perquè no confiaven en ella!). Després va contar un altre parell d'històries relacionades i que això li passava molt freqüentment amb persones grans, que no concebien que una dona conduís un autobús. En la seva època, o en el cas dels russos en el seu país, conduir un autobús era un treball d'homes.

En els dos casos no estaven acostumats a veure una dona conduir un autobús, i com no ho havien vist, no hi confiaven; en no confiar-hi, se sentien insegurs creient que corrien un risc.

En un parell de viatges que he fet a Portugal he tingut una sèrie de converses amb diversos nois gais, i és curiós com veuen amb admiració les lleis per les quals ha passat Espanya per normalitzar el matrimoni de parelles del mateix sexe i la possibilitat

d'adoptar fills. Però en el fons no ho coneixen, no ho veuen, no se senten segurs, veuen un risc, i no hi creuen. Ells tampoc puguen a l'autobús.

Al final som uns animals de costums i quan estem acostumats, ja sigui per hàbits o educació a certes coses, ens costa molt canviar i sobretot quan creus que hi ha un risc en fer-ho.

En realitat en la majoria dels casos el risc mai no ha existit, la possibilitat sempre ha estat aquí, simplement hem canviat la nostra percepció i de cop i volta ens sembla que tot és diferent. Però les coses de palau van a poc a poc i encara que ens agrada moure'ns en absoluts, entre blanc i negre, generalment cal passar per una escala de grisos per arribar d'un lloc a un altre. Així que seguim endavant, seguim movent-nos, seguim canviant. *